

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1228/2020
03.11.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Јасмине Васовић и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Маријом Рибарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Дарка Милутиновића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Трстенику К 62/18 од 29.01.2020. године и Вишег суда у Крушевцу Кж1 81/20 од 12.06.2020. године, у седници већа одржаној дана 03.11.2020. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Дарка Милутиновића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Трстенику К 62/18 од 29.01.2020. године и Вишег суда у Крушевцу Кж1 81/20 од 12.06.2020. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ**, као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Трстенику К 62/18 од 29.01.2020. године окривљени АА оглашен је кривим да је извршио кривично дело насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика и осуђен је на казну затвора у трајању од 6 месеци коју ће издржати по правноснажности пресуде. Трошкови кривичног поступка падају на терет окривљеног, а о висини истих суд ће одлучити посебним решењем, док је оштећена ББ за остваривање имовинско-правног захтева упућена на парнични поступак. Истом пресудом одбијен је предлог Основног јавног тужиоца у Трстенику за изрицање мере безбедности обавезно лечење алкохоличара из члана 84. Кривичног законика.

Пресудом Вишег суда у Крушевцу Кж1 81/20 од 12.06.2020. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Дарка Милутиновића и пресуда Основног суда у Трстенику К 62/18 од 29.01.2020. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног, адвокат Дарко Милутиновић због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о

кривичном поступку и повреди кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) Законика о кривичном поступку, са предлогом да се правноснажне пресуде укину и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП) и у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, па је након оцене навода изнетих у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован у делу који се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, док је у преосталом делу захтев за заштиту законитости недозвољен.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости указује да је побијаним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП и у прилог томе указује да из изреке првостепене пресуде не произилази да је наступила последица предметног кривичног дела, односно није наведено да су радње које је предузео окривљени изазвале било какву последицу код оштећене, па самим тим, како није описана последица дела, ни евентуално постојање узрочно-последичне везе између описаних радњи и последице, нема ни кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика (КЗ).

Изнете наводе из захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Наиме, кривично дело насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ чини лице које применом насиља, претњом да ће напасти на живот или тело, дрским или безобзирним понашањем угрожава спокојство, телесни интегритет или душевно стање члана своје породице. Стога радња извршења овог кривичног дела садржи већи број алтернативно постављених радњи и може се састојати у примени насиља, претњи да ће се напасти на живот или тело и дрском и безобзирном понашању, а последица може бити угрожавање спокојства, телесног интегритета или душевног стања члана своје породице.

Из изреке побијане првостепене пресуде произилази да је окривљени АА оглашен кривим да је извршио кривично дело из члана 194. став 1. КЗ на тај начин што је у време и на месту ближе означеном у изреци пресуде у урачунљивом стању које је било смањено, али небитно, способан да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, свестан свог дела и хтео његово извршење и свестан чињенице да је његово дело забрањено, претњом да ће напасти на живот и тело, угрозио спокојство, телесни интегритет и душевно стање члана своје породице, своје супруге оштећене ББ, на тај начин што је оштећену стезао прстима за леви образ и ударио песницом у десни образ, којом приликом је оштећеној нанео лаке телесне повреде у виду свежих крвних подлива на десном образу и на левом образу у пределу средњег дела лука доње вилице,

при чему је био свестан да на овакав начин угрожава спокојство и душевно стање члана своје породице, своје супруге оштећене ББ.

Самим тим, изреком првостепене пресуде описана је како радња извршења кривичног дела тако и последица јер је очигледно да је, с обзиром на повреде које је оштећена задобила, истој поред осталог био угрожен и телесни интегритет, па су отуда наводи браниоца којима се истиче да радње које је окривљени предузео нису произвеле никакву последицу код оштећене и да изрека пресуде не садржи последицу предметног дела, од стране Врховног касационог суда оцењени неоснованим.

Следствено томе наводи браниоца да је учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП оцењени су неоснованим, а самим тим и указивање на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, како у захтеву посебно не образлаже на који начин је суд неправилно применио закон.

Бранилац окривљеног је поднетим захтевом указао и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и навео да се првостепена пресуда заснива на недозвољеном доказу и то на три фотографије оштећене ББ, које су направљене и израђене непознатим техникама и непознатим фотоапаратом, те није јасно ког датума и у које време су сачињене и ко је сачинио спорне фоготрафије, а поред тога оштећена није ни дала сагласност да буде фотографисана, те су по мишљењу браниоца окривљеног спорне фотографије недозвољени доказ. Иста повреда је по наводима браниоца учињена и на тај начин што се пресуда заснива на налазу и мишљењу вештака медицинске струке, доктора Ружице Стевановић која је приликом вештачења, односно давања налаза и мишљења користила спорне фотографије.

Бранилац даље наводи да се осуђујућа пресуда заснива на исказу сведока ВВ, којој је оштећена рекла да ју је окривљени тукао, а да није узета у обзир чињеница да оштећена болује од алцхајмерове болести, а са друге стране иако је окривљени првобитно признао извршење кривичног дела, признање је током поступка и повукао, па су стога сви наведени докази на којима се заснива осуђујућа пресуда по мишљењу браниоца незаконити.

Врховни касациони суд налази да се изнетим наводима браниоца оспорава доказна вредност фотографија на којима су забележене повреде оштећене ББ, у вези с тим и налаз вештака који је користио фотографије приликом вештачења као и исказ сведока ВВ, те бранилац на тај начин врши анализу изведених доказа, оспорава чињенична утврђења суда и даје сопствену оцену изведених доказа, указујући на повреду закона из члана 440. ЗКП.

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП таксативно су набројане повреде закона које могу бити учињене у поступку пред првостепеним и жалбеним судом, а које представљају разлоге из којих окривљени преко браниоца може поднети захтев за заштиту законитости-члан 74. члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП.

Како напред цитираним чланом који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац сходно правима које има у поступку у смислу члана 71. тачка

5) ЗКП, може поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања (члан 440. ЗКП) то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП и на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа - судија
Бата Цветковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић